

Hồi 436

Tứ đại kỳ thư

Hoàn Huyền ngồi một mình trong nội đường, đầu óc không ngừng tính toán.

Y nhớ đến Tiêu Noãn Ngọc, nữ nhân này đích thực là thiên sinh vưu vật, cực phẩm trong hàng nữ nhân, mỗi lần đều có thể khiến y chìm đắm trong khoái lạc, khiến y hoàn toàn quên đi Vương Đạm Chân, hoàn toàn không còn cảm giác phần nộ và huyệt hăng khi vừa mất đi nàng nữa.

Tiêu Phụng Tiên lại càng là bậc đại trí trác việt, tuyệt đối có thể thay thế vị trí của Hầu Lượng Sinh và Can Quy, khiến y càng tự tin sẽ giành được cả thiên hạ. Tấu xảo nhất chính là Tiêu Phụng Tiên và Đồ Phụng Tam, tên của hai người này thật giống nhau, đây có phải là do định mệnh an bài, Phụng Tam liệu sẽ có một ngày vì Phụng Tiên mà vong mạng không?”.

Lính gác cửa chợt chạy vào báo cáo có Hoàn Vĩ cầu kiến.

Hoàn Huyền tinh thần phấn chấn, đoán rằng có tin tức mới, từ khi Hầu Lượng Sinh tự sát thân vong, Hoàn Vĩ liền phụ trách chức vụ của họ Hầu. Đối với năng lực của Hoàn Vĩ, y tuyệt đối tín nhiệm, mà Hoàn Vĩ cũng tỏ ra hết sức xuất sắc với công việc mới này.

Hoàn Vĩ đi thẳng tới trước mặt y, thi lễ xong rồi ngồi xuống.

Người này thân hình cao gầy, lưng thẳng như cây tre, thần sắc lạnh lùng tự tin, tuy không thể nói là anh tuấn, nhưng gương mặt vuông chữ điền lại cho người đối diện một cảm giác ổn định chắc chắn. Hai hàng lông mày rậm lại càng khiến người ta thấy y là người tinh lực dồi dào, vĩnh viễn không vì gặp khó khăn trở ngại mà lùi bước bỏ cuộc.

Hoàn Huyền mỉm cười: “Phía Kiến Khang có tin tốt lành gì hả?”.

Hoàn Vĩ lớn hơn Hoàn Huyền hai tuổi, đối với tính cách của y đã nắm rõ tận tường, nghe vậy thì liền cung kính đáp: “Đúng là có tin từ Kiến Khang, nhìn bề ngoài thì có vẻ là một tin xấu”.

Không hiểu sao mà hôm nay tâm tính Hoàn Huyền đặc biệt dễ dãi, còn tỏ vẻ hứng khởi hỏi: “Nói thử xem nào!”.

Hoàn Vĩ đáp: “Quân viễn chinh của Tạ Diễm và Chu Tự kỳ khai đắc thắng, liền tiếp thu phục Ngô Quận và Gia Hưng, dẹp sạch con đường trực tiếp tấn công Cối Kê, bất cứ lúc nào cũng có thể dọc theo Vận Hà nam hạ, đánh thẳng vào Cối Kê thành”.

Hoàn Huyền chau mày hỏi: “Hình như hơi quá dễ dàng thì phải?”.

Hoàn Vĩ nói: “Vì vậy mới nói bề ngoài thì đây có vẻ là một tin xấu, điều này chứng tỏ Từ Đạo Phúc đang tránh mũi nhọn của quân địch, dùng kế dụ địch vào sâu trong lãnh địa của hắn. Vì vậy khi Tạ Diễm phái binh tấn công Hải Diêm, Ngô Hưng và Nghĩa Hưng ở xung quanh đó, quân Thiên Sư đều cố thủ trong thành, một tấc đất cũng không khoan nhượng, khiến Tạ Diễm chỉ có thể khống chế Vận Hà, mà không có cách nào làm chủ được cả khu vực rộng lớn bên bờ sông”.

Hoàn Huyền chau mày nói: “Tạ Diễm tuy đầy thói xấu của lũ danh sĩ, nhưng thủy chung cũng từng theo Tạ Huyền đánh trận Phì Thủy, không phải là tên trẻ ranh vừa mới xuất đạo, làm sao mà không biết đây là kế dụ địch của họ Từ chứ?”.

Hoàn Vĩ gật đầu: “Cho dù y không biết thì Chu Tự cũng sẽ nhắc nhở, nhưng dường như y lại có tính toán khác. Trong ba tòa thành mà y đang tấn công, thì Ngô Hưng và Nghĩa Hưng hai thành hô ứng lẫn nhau, thủ vững như bàn thạch, quân viễn chinh có tấn công mạnh thế nào cũng khó lòng hiệu quả. Nhưng Hải Diêm lại chỉ là một tòa cô thành bên bờ biển, toàn bộ đều dựa vào sự chi viện của Cối Kê, Thượng Ngu và Diêu Dư bên kia eo biển mới giữ được đến giờ. Tạ Diễm đã nhận ra được điểm này, lại thấy đoạt được Ngô Quận và Gia Hưng quá dễ dàng, nên không ngờ đã nhất ý cô hành, bất chấp sự phản đối của Chu Tự, một mặt phân binh kiểm chế Thiên Sư quân của ở Ngô Hưng và Hải Diêm, mặt khác một mình dẫn quân xuống phía Nam, ý đồ tấn công Hội Kê”.

Hoàn Huyền gật đầu: “Xét về sách lược thì y làm rất đúng, chỉ cần chiếm được Cối Kê là có thể kiểm chế hai thành Thượng Ngu và Dư Diêu gần đó, khiến Thiên Sư quân không thể nào chi viện Hải Diêm theo đường biển, như vậy Hải Diêm chắc chắn sẽ không cầm cự được bao lâu”.

Hoàn Vĩ nói: “Bề ngoài thì là vậy, nhưng Từ Đạo Phúc là kẻ giỏi dùng binh, hắn chịu dễ dàng bỏ hai thành Ngô Quận và Gia Hưng hẳn là còn có hậu chước, còn tên ngốc Tạ Diễm kia thì trận cước chưa ổn đã mạo hiểm Nam hạ, chỉ cần đường trở về bị cắt đứt, mười phần chắc chín là sẽ toàn quân tận diệt mà thôi”.

Hoàn Huyền trầm ngâm nói: “Một cánh quân khác do Lưu Lao Chi suất lĩnh thì thế nào?”.

Hoàn Vĩ mỉm cười: "Thủy sư của Lưu Lao Chi từ Đại Giang ra biển lớn, men theo bờ biển tiến xuống phía Nam, có vẻ như muốn tấn công các thành duyên hải của Thiên Sư quân, để phối hợp với Tạ Diễm tiến quân Cối Kê. Có điều cho dù hai đạo quân này có hội sư được ở Cối Kê, tình hình cũng chẳng phân biệt là mấy. Hai đạo quân hợp lại cũng lên tới hơn năm vạn người, lương thực tiêu hao cực lớn, nếu để Từ Đạo Phúc chặn mất mạch máu vận chuyển lương thực trên Đại Vận Hà, bọn chúng sẽ cầm cự được bao lâu chứ?". Hoàn Huyền nghe y nói vậy thì song mục sáng bừng lên, không tiếp tục truy vấn tình hình quân viễn chinh, ngược lại quay sang hỏi chuyện Dương Toàn Kỳ và Ân Trọng Kham.

Hoàn Vĩ đáp: "Ân Trọng Kham gần một tháng nay qua lại rất mật thiết với Dương Toàn Kỳ, nghe nói nữ nhi của họ Dương đã hứa gả cho nhi tử của Ân Trọng Kham, khiến quan hệ của hai bên lại thân mật thêm một bước nữa. Theo thám tử hồi báo, Dương Toàn Kỳ đang ngày đêm luyện binh, lại qua lại với Hoang nhân, ngấm ngấm mua quân bị và chiến mã từ Biên Hoang Tập, ngoài ra còn tăng cường phòng vệ các thành trì trong địa phận quản hạt của mình nữa".

Hoàn Huyền không khỏi nhớ đến Vương Đạm Chân, năm đó Vương Cung cũng có ý gả con gái cho Ân gia để tăng cường quan hệ hai nhà Vương, Ân, không ngờ bị mình nhìn thấu, liền đoạt Vương Đạm Chân về tay. Lấy địa vị môn phiệt mà luận, lúc đó là Ân gia với cao, còn giờ thì lại thành Dương gia với cao rồi".

Hoàn Vĩ thấp giọng nói: "Dương Toàn Kỳ tinh thông binh pháp, nếu hấn quyết cố thủ thì cũng phải tốn một phen công phu mới thu thập được đó".

Hoàn Huyền mỉm cười: "Nếu Ân Trọng Kham có nạn, Dương Toàn Kỳ có thể tọa thị bàng quan không?".

Hoàn Vĩ gật đầu: "Về tình về lý, Dương Toàn Kỳ cũng phải chi viện cho Ân Trọng Kham, huống hồ bọn y giờ đã thành thân gia với nhau".

Hoàn Huyền khinh thường nói: "Ta hiểu rõ con người tên Ân Trọng Kham đó, gan nhỏ như gan chuột, chỉ cần chúng ta khiến hắn cảm thấy quân ta đang chuẩn bị tấn công hắn, khẳng định hắn sẽ cầu viện Dương Toàn Kỳ. Chỉ cần Dương Toàn Kỳ rời khỏi hạt địa của hắn, sẽ như hổ lạc đồng bằng, lúc ấy thì chúng ta cứ muốn làm gì mà chẳng được".

Hoàn Vĩ gật đầu đồng ý, càng đoan chắc Hoàn Huyền đã có kế sách, bèn biết điều mà đợi y nói tiếp.

Hoàn Huyền trầm ngâm nói: "Đầu tiên chúng ta phải rời khỏi Giang Lăng, sau đó tập trung binh lực ở Nghĩa Đô, như vậy tất sẽ làm họ Ân đó hồn bất phụ thể, khóc lóc chạy đến cầu viện Dương Toàn Kỳ. Mặt khác chúng ta sẽ yêu cầu Tư Mã Đạo Tử cho mở rộng lãnh thổ,

thu hết quân quyền của Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ về tay. Hạng tiểu nhân bỉ ổi như Tư Mã Đạo Tử đương nhiên vui vẻ ngồi nhìn chúng ta phân tranh, khẳng định là sẽ trúng kế”.

Hoàn Vĩ lập tức khen tuyệt: “Kế này của Nam Quận công quả là vi diệu”.

Hoàn Huyền cười ha hả: “Đây gọi là trời cũng giúp ta đó, thiên hạ của Tư Mã thị rồi sẽ là của Hoàn Huyền này, kẻ nào dám cản trở ta, kẻ đó sẽ phải chết, hơn nữa còn chết rất thảm nữa”.

Tiếng cười của y tràn ngập vẻ khủng bố và tàn nhẫn, vang vang khắp cả đại sảnh.

oOo

Thác Bạt Nghi bước vào chủ đường của Bắc Kỳ Liên Minh thì gặp Mộ Dung Chiến đang vung vẩy một thanh trủy thủ. Thấy y bước vào, Mộ Dung Chiến liền nhét luôn chủy thủ vào thắt lưng.

Thác Bạt Nghi ngồi xuống đối diện với y, nói: “Tối qua ta đến tìm huynh, huynh cũng đang ngồi như vậy, giờ lặp lại làm ta có cảm giác hết sức cổ quái, như là trở lại quá khứ vậy”.

Mộ Dung Chiến cười cười: “Những lúc nhàn rỗi vô sự ta thích nhất là ngồi đây nghĩ ngợi, có điều huynh nói cũng đúng, con người ta không ngừng làm đi làm lại một chuyện gì đó, rồi sẽ thành thói quen. Nói xa hơn một chút, thực ra hầu hết mọi người đều lặp đi lặp lại những chuyện mình làm ngày hôm qua, Hoang nhân chúng ta cũng có thể coi là may mắn hơn nhiều rồi, sống hôm nay không cần phải biết chuyện ngày mai ra sao”.

Thác Bạt Nghi thở dài: “Ta không dám đoán định đây có phải là hạnh phúc hay không, giống như lái thuyền nhỏ giữa phong ba vậy, bất cứ thời khắc nào cũng có thể bị lật thuyền chết người chứ chẳng chơi”.

Mộ Dung Chiến thở dài cảm khái: “Vì vậy mỗi một giây một khắc chúng ta đều phải tranh đấu, đều phải tranh đấu vì thắng lợi trong tương lai. Viễn cảnh của Thác Bạt đương gia còn tốt hơn ta đó, giờ Mộ Dung Chiến này chỉ còn một nguyện vọng duy nhất là đưa được chủ tỳ Thiên Thiên an toàn trở về, và Biên Hoang Tập có một khoảng thời gian an lạc mà thôi”.

Thác Bạt Nghi nghĩ đến quan hệ của mình với Thác Bạt Khuê, thầm thở dài một tiếng chán nản, nhưng đương nhiên là y không nói ra với Mộ Dung Chiến suy nghĩ trong lòng mình.

Mộ Dung Chiến cố gượng lại tinh thần, vỗ bàn nói: “Được rồi! Lần này Thác Bạt đương gia đến tìm ta có gì chỉ giáo vậy?”.

Thác Bạt Nghi nghiêm mặt nói: “Lần này ta đến tìm Chiến soái là vì không từ chối được lời khẩn cầu của bọn Điều Mãnh và các bằng hữu trong Dạ Oa Tử, bọn họ hy vọng được Chiến soái đồng ý cho xuất tập tiếp ứng Cao Ngạn”.

Mộ Dung Chiến thở dài: “Có tác dụng sao?”.

Thác Bạt Nghi thành thật đáp: “Ta cho rằng chỉ là vô bổ, nhưng cũng không phủ nhận suy nghĩ của họ, thế nào thì cũng tốt hơn là ngồi đây đợi không”.

Mộ Dung Chiến gật đầu: “Nói vậy cũng có lý”.

Thác Bạt Nghi lại bảo: “Tiểu Kiệt hiểu rõ Cao tiểu tử nhất, mỗi lần gặp phải trời đông tuyết giá thế này, khi từ Tứ Thủy về đây, hắn đều cẩn thận lựa chọn mấy con đường, vì vậy chúng ta thực ra không cần phải tìm kiếm trong mò mẫm”.

Mộ Dung Chiến nói: “Chuyện này Thác Bạt đương gia cứ toàn quyền phụ trách đi! Nhớ cân nhắc lợi hại, chắc Thác Bạt đương gia cũng hiểu rõ đạo lý này chứ?”.

Thác Bạt Nghi định nói gì rồi lại thôi.

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên: “Thác Bạt đương gia còn gì muốn nói nữa không?”.

Thác Bạt Nghi gật đầu: “Đừng trách ta đa sự hỏi thêm một câu, ngọn chủ thủy Chiến soái vừa cầm trong tay khi nãy có phải của Sóc Thiên Đại tặng cho không?”.

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên: “Nhãn lực của Thác Bạt đương gia cũng thật sắc bén”. Dứt lời liền đưa cả cây chủ thủ còn trong bao tới trước mặt Thác Bạt Nghi.

Thác Bạt Nghi không chạm vào chủ thủ, chỉ đưa mắt đảo một vòng, rồi gật đầu nói: “Quả nhiên ta đoán không sai, đây chính là Thủ Trình Dao của các nữ tử trong Vương tộc Nhu Nhiên”.

Mộ Dung Chiến không hiểu, nhắc lại: “Thủ Trình Dao? Sao lại có cái tên cổ quái như vậy?”.

Thác Bạt Nghi mỉm cười giải thích: “Đây là chủ thủ các nữ tử trong vương tộc Nhu Nhiên nhận được khi thành niên, cả đời mang theo bên mình, lúc lâm nguy có thể dùng để tự vệ để không bị làm nhục. Sóc Thiên Đại là nữ nhi của tộc chủ, thân phận tôn quý nên thanh đao này càng có ý nghĩa đặc biệt. Giờ Sóc Thiên Đại tặng nó cho huynh, tự nhiên là càng có thâm ý, không cần ta nói chắc Chiến soái cũng hiểu ý của nàng phải không?”.

Mộ Dung Chiến giật mình không nói, nhưng ánh mắt cơ hồ như dính chặt vào ngọn chủy thủ trên bàn.

Thác Bạt Khuê nghĩ đến Hương Tố Quân, hoàn toàn hiểu được tâm tình của Mộ Dung Chiến, bèn đứng dậy nắm chặt vai y một lúc, sau đó lặng lẽ đi khỏi.

Lúc y ra khỏi đại môn của Bắc Kỳ Liên Minh thì trời đã tối sập, gió lạnh và tuyết lớn lại giáng xuống đại địa.

oOo

Yến Phi phóng lên đỉnh Phiêu Diêu phong thì Tôn Ân đã đứng trên vách núi ngắm cảnh Thái Hồ mênh mang sương khói từ khi nào.

Khi Yến Phi lên đến lưng chừng núi, bầu trời đêm bắt đầu rải xuống một màn mưa bụi nhẹ nhẹ, nửa muốn ngưng, nửa muốn rơi tiếp. Từ lúc đặt chân lên Động Đình Tây Sơn này chàng đã cảm ứng thấy một địch thủ đáng sợ vô cùng đang chờ đón mình. Sức mạnh tinh thần của Tôn Ân so với trước đây quả thực không thể so sánh, sâu rộng tựa vực sâu biển lớn, vô cùng vô. Có thể thấy sau khi Tiền môn khởi phát, Tôn Ân đã đạt đến đỉnh cực của võ đạo, khiến chàng lần đầu tiên có cảm giác mình không thể sống mà rời khỏi đây.

Chàng không còn tự tin tuyệt đối nữa.

Đột nhiên chàng nhận ra, mình đã ở thế hạ phong trong trận chiến này.

Nhưng Yến Phi không hề sợ hãi. Luận hỏa hầu, Thái Dương chân hỏa của chàng không thể bì được với Dương hỏa đã trải qua thiên thụ bách luyện của Tôn Ân, nhưng chàng lại có Thái Âm chân thủy mà Tôn Ân khuyết thiếu. Tôn Ân chỉ thiên về một phía, còn chàng lại kiêm bị cả hai.

Đây liệu có phải là nguyên nhân sẽ khiến Tôn Ân thảm bại? Còn Dương hỏa, Âm thủy của chàng liệu có thể khiến chàng chiến thắng trận quyết chiến này không? Tất cả phải đến đêm nay mới biết được.

Không người nào trên đời này hiểu rõ đối phương hơn chính bản thân bọn họ, song phương chỉ có thể tỷ đấu bằng chân công phu, tuyệt đối không thể trá ngụy ở đây.

Hòn đảo đẹp tựa tiên cảnh chốn nhân gian này, khiến Yến Phi hoàn toàn thả lỏng tinh thần, chẳng hề lo lắng đến trận quyết chiến sắp tới, hơn nữa trong lòng còn dâng lên một cảm giác hết sức kỳ quái.

Thật là giả, giả là thật.

Chưa từng có khoảnh khắc nào, chàng lại có thể nhận thức sinh mệnh, nhận thức mọi điều trước mắt một cách rõ ràng như vậy.

Đứng trên đỉnh núi cao ngất, đối mặt với chàng là Thiên Sư Tôn Ân xưa nay vẫn được coi là thiên hạ vô địch, gió núi phất qua, mưa bay lất phất. Ở bên ngoài thế giới cơ hồ như bị cô lập này, nhân gian đang thay triều đổi đại, tranh bá tranh quyền, nhưng tất cả những điều đó dường như không hề liên quan đến họ. Nhưng chuyện xảy ra ở đây, lại sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến thành bại của những trận đấu tranh ở thế giới bên ngoài kia. Trên lưng chàng là vận mệnh của chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên, vận mệnh của Biên Hoang Tập và cả hai miền Nam Bắc, tất cả tạo thành hoàn cảnh kỳ dị trước mắt, nhưng tất cả đều chỉ là ảo tượng, là ảo giác do con người ngỡ giả là chân, nhưng lại hết sức chân thực, chân thực tựa như huyết nhục của chàng vậy.

Con người trước mắt chẳng những là kinh địch, mà còn là tri kỷ của chàng, chỉ có y và bản thân chàng là không chỉ “biết” mà còn cùng lúc cảm nhận được Tiên môn, cùng lúc thức tỉnh ra rằng thiên địa này chỉ là một tầng lớp nào đó của hiện thực mà thôi.

Nhìn từ góc độ của Tiên môn, mọi tranh đấu trước mắt này đều không hề có chút ý nghĩa gì cả.

Yến Phi ung dung nói: “Thiên Sư vẫn khỏe chứ?”.

Tôn Ân đang chăm chú ngắm nhìn Thái Hồ mệnh mông vô tận dưới màn mưa giăng giăng, chầm chậm quay người lại đối diện với Yến Phi, mỉm cười vui vẻ nói: “Yến huynh, vẫn khỏe chứ?”.

Lúc Tôn Ân xoay người lại, Yến Phi cảm thấy cả bầu trời cơ hồ như cũng dịch chuyển theo y, đây hoàn toàn không phải là ảo giác, mà là một cảm giác chân thực đến dị thường. Tuy Tôn Ân cao lớn hơn người, nhưng rốt cuộc thì vẫn là thân xác phàm nhân, vậy mà không hiểu tại sao Yến Phi lại có cảm giác khí thế của y cơ hồ như đã đỉnh thiên áp địa. Chỉ trong một sát na ngắn ngủi, Yến Phi đã hiểu ra tại sao mình lại có cảm giác kỳ quái đó, tất cả đều vì Hoàng Thiên đại pháp của đối thủ đã luyện thành viên mãn, thành công hợp thành một thể với “Hoàng thiên”, không còn phân biệt gì nữa. Giờ đây chàng đối mặt không phải là một cao thủ cấp đại tông sư nữa, mà là một dị nhân có thể đoạt quyền tạo hóa của thiên địa, xưa nay chưa từng xuất hiện trên đời.

Tất cả đều từ Tiên môn mà ra, chính vì Tôn Ân có thể dẫn lực lượng của Thiên Địa ra sử dụng, nên mới có thể áp chế chàng cả về tinh thần lẫn khí thế, khiến Yến Phi chàng có

cảm giác mình đang đứng trước mặt một người khổng lồ võ đạo, vĩnh viễn không thể nào đánh ngã.

Yến Phi thở dài: “Ta không hiểu được”.

Song mục Tôn Ân sáng rực lên, nhìn chàng chăm chăm, cả người tán phát ra một thứ thần khí cao thâm mịt mịt, nguy dị vô cùng: “Yến huynh có hiểu hay không cũng không quan trọng, quan trọng nhất là huynh đã đến rồi. Đêm nay hai chúng ta chỉ có một người có thể sống hạ sơn, đây là định mệnh của chúng ta rồi”.

Tâm linh Yến Phi trở nên trong sáng tuyệt trần, tất cả đều trở nên rõ ràng tách bạch, thậm chí cả từng hạt mưa rơi trên người và Hoàng Thiên chân khí đang khóa chặt lấy người chàng của Tôn Ân chàng cũng cảm nhận hết sức rõ rệt.

Chỉ nghe chàng mỉm cười nói: “Có thật là không thể tránh được không? Có phải Thiên Sư quá cố chấp rồi không? Đối với ta, tất cả đều chỉ là vấn đề lựa chọn, kể cả Tiên môn cũng vậy”.

Tôn Ân định thần nhìn chàng, rồi đột nhiên nói: “Thế giới này của chúng ta là một nơi hết sức kỳ dị, thiên số khí vận lại càng giống một cái bánh lớn. Nhìn vào lịch sử, mỗi khi một thời đại được chia nhiều hơn, thì sẽ có một thời đại khác ảm đạm vô quang, tình hình bên trong lại càng ảo diệu phi thường. Giống như thời Xuân Thu Chiến Quốc vậy, bách gia chư tử cùng nổi lên, Lão Trang Khổng Mạnh cũng lúc tỏa sáng, về sau đến đời Tần Hán người ta chỉ có thể lặp lại hoặc giả diễn dịch ra, chứ không thể nào vượt lên trên tiền nhân được! Tiên Môn Quyết lại càng là thiên vận trong thiên vận, người có được tiên duyên tự nhiên là phúc phận phi thường, nhưng phá không mà đi thì không phải ai ai cũng có phần. Huynh tin cũng được, không tin cũng được, ta và huynh chỉ có một người được tiến vào Động thiên phúc địa mà thôi, những lời khác đều là thừa thãi cả”.

Yến Phi chau mày nói: “Dù huynh đánh bại được ta thì sao chứ? Như vậy là có thể luyện thành Phá Toái Hư Không, sang bờ bên kia sao?”.

Tôn Ân nở một nụ cười nguy dị, ung dung nói: “Làm sao huynh biết Phá Toái Hư Không là chiêu cuối cùng ký tải trong Thiên hạ đệ nhất kỳ thư Chiến Thần Đồ Lục vậy?”.

Yến Phi mỉm cười: “Ai nói cho ta cũng không quan trọng, nếu Thiên Sư đã có ý quyết chiến, Yến Phi ta cũng đành phụng bồi thôi”.

Tôn Ân vui vẻ nói: “Đằng nào huynh cũng đến rồi, ta cũng không nôn nóng làm gì, hiếm khi có được cơ hội tốt như vậy, chúng ta nói chuyện một lát cũng hay, không thì e là sau này không còn cơ hội nữa đâu”.

Tôn Ân tuy nói rất nhẹ nhàng, nhưng Yến Phi lại cảm thấy y đang toàn diện thi triển Hoàng Thiên đại pháp, một luồng chân khí nóng bừng bừng không ngừng xung kích về phía chàng như những đợt sóng, liên tục tìm kiếm nhược điểm và sơ hở của chàng. Chỉ cần tâm thần Yến Phi hơi lơ là một chút, thế công của Tôn Ân sẽ lập tức dồn dập đổ tới như bài sơn đảo hải, không chút nhân nhượng.

Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp lấy Tiên Môn Quyết làm cốt cán của chàng cũng đang toàn lực thi triển để đối kháng với Hoàng Thiên đại pháp của Tôn Ân, sinh mạng đang ở trong trạng thái nồng liệt dị thường nhất.

Yến Phi điềm đạm nói: "Thiên Sư có gì muốn nói vậy?".

Tôn Ân mỉm cười: "Yến huynh có nghe nói đến Tứ đại kỳ thư bao giờ chưa?".

Yến Phi gật đầu: "Chiến Thần Đồ Lục có phải một trong Tứ đại kỳ thư này không?".

Tôn Ân nói: "Còn lại là Thiên Ma sách, Từ Hàng Kiếm Điển và Trường Sinh Quyết. Ngoại trừ Từ Hàng Kiếm Điển vẫn được cung phụng ở một thánh địa thần bí của Phật môn ra, ba kỳ thư khác đều không biết hạ lạc nơi nào. Tứ đại kỳ thư này có một điểm chung, chính là có quan hệ trực tiếp với chuyện phá không mà đi, đại biểu cho sự hiểu biết và theo đuổi của nhân loại chúng ta với Động thiên phúc địa. Yến huynh có hiểu không? Vô số hiền triết trí giả trước chúng ta bỏ cả đời ra thiên tư suy tưởng, tất cả đều chỉ muốn theo đuổi cách khai mở Tiên môn, dĩ vũ nhập đạo. Ta và huynh có thể đích thân thể nghiệm dị tượng lúc Tiên môn khai mở, quả thực là một phúc phận vô cùng lớn".

Yến Phi mỉm cười nói: "Ta hiểu rồi!".

Tôn Ân ngạc nhiên: "Huỳnh hiểu được gì?".

Yến Phi ung dung đáp: "Ta hiểu tại sao trận chiến này buộc phải diễn ra, muốn tránh cũng không tránh được".

"Cheng!".

Điệp Luyện Hoa rời võ.

Khoảnh khắc ấy, bao nhiêu phong vũ đều tập trung cả vào lưỡi kiếm của Điệp Luyện Hoa.

- o O o -